

Arrest

nr. 319 287 van 23 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VAN DER STRAETEN en van S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 29 november 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Spaanse schoonbroer.

Op 24 mei 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2023 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): C.
Nationaliteit: Marokko
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.02.2021 gezinshereniging aan met haar schoonbroer, de genaamde B.B.A., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- * Marokkaans Paspoort met nummer [...] geldig van 06.11.2021 tot 06.11.2026*
- * Besluit toekenning Spaanse nationaliteit referentiepersoon*
- * Bewijzen van verwantschap: geboorteaktes, huwelijksakte referentiepersoon en zus van betrokkene*
- * Uittreksels van geldstortingen vanuit Spanje vanwege de referentiepersoon aan betrokkene via Ria en MoneyExpress dd 21.09.20 ten bedrage van 300 euro, 03.12.21 ten bedrage van 200 euro, 04.01.22 ten bedrage van 200 euro, 18.03.22 ten bedrage van 400 euro, 19.04.22 ten bedrage van 300 euro, 20.05.22 ten bedrage van 300 euro, 11.08.22 ten bedrage van 200 euro.*
- * Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et taxe de services communaux N°5822 dd 22.09.2022 op naam van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat zij niet was onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeentebelastingen. Dit attest vermeld uitdrukkelijk: 'Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé'. Dit is dus een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- * Attestation de revenu N°5822 dd 22.09.2022 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat zij voor de jaren 2021 en 2022 geen enkele vorm van inkomsten had. Dit attest spreekt enkel over de jaren 2021 en 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in het land van herkomst of origine. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- * Voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van de heer B.A. van zijn tewerkstelling bij [...] bijhorende loonfiches voor de periode december 2022 - juli 2023*
Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.08.2022 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 29.11.2023 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Voor wat betreft de verzendingen van geld in de periode vanaf september 2020 tot en met augustus 2022; er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de

afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de geldverzendingen – met name zeven verzendingen in totaal, allen samen ter waarde van 1900 euro, en dit over een periode van ongeveer 2 jaar.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in haar basisbehoeften te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van de artikelen 3, 8 en 13 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 4 en 41 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn;

1. Schending van artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet;

2.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur:

Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 2° Vreemdelingenwet, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoekster langer in België verblijft dan de in artikel 6 vreemdelingenwet bepaalde termijn. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

Hieruit volgt dat aldus artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in ogenschouw dient genomen te worden, namelijk:

“2. Dit recht behelst met name:

- a. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b. het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim,
- c. de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden”

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn/haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn/haar belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het hoorrecht beoogt de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. De regel tracht aldus, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, pt. 49).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). Het hoorrecht kent dan ook een algemene toepassing. De rechtspraak van het Hof van Justitie stipuleert immers dat het hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., Ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Centraal staat aldus de vraag of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt, een andere zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen gehoord worden. In casu werd verzoekster eenvoudigweg niet gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en heeft zij aldus geen redenen kunnen aanvoeren, waarom een terugkeerbesluit niet zou genomen moeten worden tegenover haar.

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij ertoe geleid dat er geen grondig en serieus onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op geen enkel punt werd aan verzoekster immers een vragenlijst of dergelijke voorgelegd.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Dit artikel heeft een absolute draagwijdte en is direct werkend in onze rechtsorde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft artikel 3 EVRM geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel. Zo stelt het Hof onder meer in de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije (EHRM, 4 februari 2005,) dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, strijdig is met artikel 3 EVRM.

Ook in het gekende Soeringarrest van 7 juli 1989 (EHRM, 7 juli 1989, 1/1989/161/217) stelt het Hof dat het nagaan of er een reëel risico op onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitlevert, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. In het arrest Cruz Varas t. Zweden (EHRM

20 maart 1991, 46/1990/237/307) bevestigde het Hof vervolgens dat het beginsel van non-refoulement ook toepassing moet kennen voor wat de verwijdering van vreemdelingen betreft. Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig en serieus onderzoek dan ook nodig voor elke zaak.

Immers, niettemin artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen, kan artikel 7 Vreemdelingenwet geen afbreuk doen aan internationaal gewaarborgde fundamentele rechten, zoals deze omschreven in artikel 3 EVRM.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekster verwijst in die zin naar een arrest van Uw Raad waarin de principes van het hoorrecht en hun toepassing duidelijk werd uiteengezet: "Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd."

In casu heeft de schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij tot gevolg dat verzoekster zal onderworpen worden aan een onmenselijk behandeling of vernederende behandeling, minstens een reëel risico hiertoe loopt. Gelet op het feit dat verzoekster het islamitisch geloof aanhangt, is namelijk tenminste sprake van aanwijzingen dat het terugkeerbesluit het recht niet te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling schendt. Het islamitisch geloof van verzoekster en haar familie zal er immers toe leiden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst verstoten zal worden door haar familie en dit omwille van het niet slagen van haar huwelijk in Marokko. Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat cliënte uit het echt scheidde in Marokko en net daardoor steun vond bij haar zus L.I. en diens echtgenoot, de heer B. in België.

In casu werd verzoekster hieromtrent niet gehoord, noch omtrent een eventuele wijziging aangaande dit element (in positieve dan wel negatieve zin). Dit is problematisch in het licht van een mogelijke schending van de mensenrechten. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM aangezien de risico's op schending van het non-refoulementsprincipe ingeval van terugkeer niet werden onderzocht en dit terwijl er wel degelijk elementen waren die reeds werden aangehaald in de aanvraag gezinshereniging, namelijk de echtscheiding tussen verzoekster en de Heer A.S. -Stuk 7

De schending van het hoorrecht van verzoekster door verwerende partij heeft er in casu bovendien toe geleid dat er geen redelijke afweging werd gemaakt met zorgvuldige inachtneming van het gezinsleven van verzoekster overeenkomstig artikel 8 EVRM.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster.

Artikel 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familie-of gezinsleven. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). In casu werd verzoekster sedert haar scheiding opgevangen door het gezin van haar zus L.I. Zij steunden haar sedert de feitelijke scheiding financieel en vingen haar in België bij hun thuis op. Verwerende partij was hiervan op de hoogte.

In het kader van een weigering van een voortgezet verblijf, oordeelt het EHRM dat inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven een feit is. Bijgevolg dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen, aldus het EHRM. Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar gezag is evenwel enkel toegestaan voor zover voldaan is aan de vereisten van legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit. Dit impliceert dat inmenging van het openbaar gezag slechts is toegestaan voor zover deze inmenging bij wet voorzien is, de inmenging ingegeven is door één of meerdere van de in het tweede lid artikel 8 EVRM voorgeschreven doelen én voor zover de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De uitzonderingen op de eerbiediging van het gezinsleven dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een ‘fairbalance’-toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat hetvolgende stelt: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: b) het familie- en gezinsleven;”

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van de familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt.

Op 28 november 2024 diende verzoekster een aanvraag gezinshereniging met de heer B.A., een unieburger, in op basis van artikel 47/1, 2° vreemdelingenwet bij gemeente Lokeren. Verzoekster scheidde op 4 juni 2021. Zij was reeds enige tijd feitelijk gescheiden van haar echtgenoot, vooraleer de echtscheiding officieel rond was. Dit verklaart dat reeds sedert december 2020 verzoekster storting mocht ontvangen van de heer B. Hij onderhoudt haar financieel tot op heden. Zij verblijft dan ook bij het gezin van mijnheer, zoals blijkt uit de stukken waarover verwerende partij ten tijde van de beslissing beschikte. -Stuk 8 en 9 Gezien verzoekster werd zowel financieel als fysiek werd opgevangen door het gezin van haar zus na haar eerst feitelijke en nadien ook juridische scheiding, staat op heden ook ontegensprekelijk vast dat zij deel uitmaakt van hun kerngezin.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familielid en of dit proportioneel is. Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- De gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: Verzoekster woont in België in bij haar zus en schoonbroer en hun gezin. Verlangen dat zij naar Marokko terug gaan om daar het gezinsleven verder te zetten, is buitenproportioneel.*
- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoekster verblijft in België bij haar zus en diens echtgenoot;*

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoekster op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden. Verzoekster heeft zowel in België als in Marokko met betrokkenen een familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd. Indien van verzoekster vereist zou worden dat zij terugkeert naar Marokko, zou dit leiden tot een schending van artikel 8 EVRM. Zij zou namelijk fysiek gescheiden worden van haar zus en schoonbroer, die haar steeds hebben bijgestaan sedert de scheiding. De verwerende partij nam bovenstaande elementen echter onvoldoende mee in rekening in de bestreden beslissing.

Het centrum van verzoekster haar sociale, affectieve en economische banden ligt overduidelijk in België. Zo bevindt haar gezinsleven zich hier en wenst zij hier een carrière uit te bouwen. De elementen van lang verblijf en de integratie van de familie van verzoekster tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoekster zich in België bevindt. Terugkeren naar Marokko zou in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Het mag duidelijk zijn dat indien het hoorrecht correcte toepassing had gevonden, de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande eveneens een schending vormt van de elementen van behoorlijk bestuur.

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels aangaande behoorlijk bestuur geschonden. Nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden. Dit geldt te meer nu verwerende partij haar beslissing aanvat door het volgende te stellen:

“ Betrokkene vroeg op 17.02.21 gezinshereniging aan met haar schoonbroer. (...) Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.08.22 in België verblijft.”- Stuk 1

Verwerende partij vat haar beslissing bijgevolg aan met een chronologische tegenstrijdigheid. Verzoekster vroeg pas op 28 november 2023 een gezinshereniging aan. Het is compleet onduidelijk voor verzoekster vanwaar de vernoemde datum in 2021 komt. Verwerende partij lijkt bij haar beslissing bijgevolg niet uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. Haar motivatie mag bovendien geen tegenstrijdigheden bevatten.

Gezien de data van verwerende partij niet kloppen, noch logisch overkomen, schendt zij haar materiële motiveringsplicht.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens waarom de familiale en persoonlijke belangen van verzoekster en diens familie ondergeschikt moet worden geacht. Door geen rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van artikel 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoekster en haar familieleden anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.1.2. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoekster indiende, gestoeld op artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met het oog op de gezinshereniging met haar Spaanse schoonbroer, die in België verblijft.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt aangezien de data in de bestreden beslissing niet kloppen en chronologisch tegenstrijdig zijn. Zij viseert het volgende motief:

“Betrokkene vroeg op 17.02.2021 gezinshereniging aan met haar schoonbroer [...]

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.08.2022 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.”

Verzoekster brengt daar tegenin dat zij pas op 28 november 2023 een aanvraag indiende en dat zij niet begrijpt vanwaar de vernoemde datum in 2021 komt.

De Raad stelt vast dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt verwezen naar “de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2023 werd ingediend”. De verwijzing naar de datum van “17.02.2021” is dus onmiskenbaar een materiële vergissing met betrekking tot dewelke verzoekster niet aantoont in welke mate zij afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing of het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen. Dit middelonderdeel kan derhalve niet leiden tot de vernietiging van de aangevochten akte.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van de bestreden beslissing het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelde op het moment van de bestreden beslissing wat volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster moest dus aantonen dat ze voorafgaand aan haar aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, *in casu* haar Spaanse schoonbroer. De verwerende partij is van oordeel dat zij dit niet aantoont.

Verzoekster betoogt dat zij reeds vanaf december 2020, sedert de feitelijke scheiding van haar echtgenoot financieel werd gesteund door de referentiepersoon, en dat hij dit tot op heden doet. Zij wijst er ook op dat zij na haar scheiding werd opgevangen in het gezin van haar zus en de referentiepersoon in België, en deel uitmaakt van hun kerngezin. Zij betoogt dat uit de stukken waarover de verwerende partij beschikte wel degelijk blijkt dat zij bij het gezin van de referentiepersoon verblijft. Zij wijst op de betalingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster sinds december 2020 en op foto's van hen samen.

In de mate zij hiermee wenst aan te tonen dat zij voldoet aan het criterium van “in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande terecht heeft vastgesteld dat *“hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 29.11.2023 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”* De Raad stelt inderdaad vast dat geen stukken voorliggen die aantonen dat verzoekster reeds in het land van herkomst samenwoonde met de referentiepersoon. Verzoekster verklaart overigens zelf dat zij pas in België fysiek werd opgevangen door het gezin van de referentiepersoon. Het louter samenwonen in België volstaat iet om aan te tonen dat verzoekster voldoet aan het criterium “in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”, aangezien, zoals de verwerende partij ook stelt in de bestreden beslissing, deze situatie betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

In de mate dat verzoekster met haar betoog wenst aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat en waarom de door haar voorgelegde stukken dit niet aantonen. In het bijzonder wordt erop gewezen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in het land van herkomst onvermogen was en daadwerkelijk van de financiële ondersteuning door de referentiepersoon afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster betwist niet dat het uitgangspunt van de verwerende partij, met name dat het “ten laste zijn” betrekking heeft op een situatie waarin zij voor haar komst naar België daadwerkelijk van de financiële ondersteuning door de referentiepersoon afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien, een correcte invulling inhoudt van het begrip. Door louter te verwijzen naar de geldstortingen, de samenwoning in België en enkele foto's en te betogen dat zij wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon, geeft verzoekster in wezen aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, maar dit volstaat nog niet om de ondeugdelijkheid daarvan aan te tonen. De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven aangaande deze stukken en aangaande het ten laste zijn ongemoeid laat en derhalve niet aantoont dat ze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De beoordeling van de verwerende partij blijft dan ook overeind.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of deel uitmaakte van diens gezin, waardoor verzoekster dus niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de daarmee corresponderende verplichting ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn) om rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokkene, moet verzoekster in eerste instantie aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft in beginsel immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat een beschermenswaardige familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

In de aangevochten akte staat, onder de bevelscomponent het volgende te lezen:

“[...] betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”

Aangezien de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, hoefde zij in “de bestreden beslissingen” ook niet verder te motiveren dan zij heeft gedaan. In de mate dat verzoekster zich specifiek richt tegen deze bevelscomponent, wijst de Raad op het volgende:

Volgend op de weigeringsbeslissing wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de niet-betwiste vaststelling dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoekster voert aan dat zij voorafgaand aan deze beslissing niet werd gehoord en dat, mocht dat wél het geval zijn geweest, de besluitvorming anders zou zijn geweest.

Bij het indienen van de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de thans aangevochten weigeringsbeslissing kwam het aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, voorwaarden die kunnen teruggebracht tot de afhankelijkheidsituatie die artikel 8 van het EVRM vereist in gevallen die geen betrekking hebben op het kerngezin. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij heeft voldaan aan deze voorwaarden.

Waar zij verder verwijst op de situatie sinds haar aankomst in België, heeft de verwerende partij er in het bevel om het grondgebied te verlaten op gewezen dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Het gegeven dat verzoekster in België financieel ondersteund zou worden door haar broer -hetgeen uiteraard verband houdt met haar precaire verblijfssituatie- doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van verzoekende partij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij op zelfstandige wijze in haar levensbehoeften kan voorzien in het herkomstland. Er moet immers sprake zijn van een daadwerkelijke afhankelijkheid. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt evenmin een voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Verzoekster verwijst dan wel naar de scheiding met haar echtgenoot in het herkomstland en alludeert op het feit dat dit haar afhankelijk heeft gemaakt, maar zoals reeds gesteld heeft zij niet aangetoond dat zij vanaf het moment van de feitelijke scheiding in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, in die zin dat zij van de ondersteuning van deze laatste afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien. Dat de verwerende partij één en ander niet afdoende in rekening zou hebben gebracht is derhalve niet aangetoond.

Verzoekster toont niet aan dat de door haar aangevoerde schending van het hoorrecht op dit vlak zou kunnen leiden tot een andere besluitvorming of dat hierover niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Verder beroept verzoekster zich op haar privéleven in België.

Nog daargelaten de vaststelling dat uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf zoals in casu, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM -van een inmenging is geen sprake, nu verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België-, wijst de Raad op het volgende:

Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoekster wijst erop dat het centrum van haar sociale, affectieve en economische banden overduidelijk in België ligt. Zo bevindt haar gezinsleven zich hier en wenst zij hier een carrière uit te bouwen en tonen de elementen van lang verblijf en de integratie van de familie van verzoekster duidelijk aan dat het centrum van

de belangen van verzoekster zich in België bevindt, aldus verzoekster. Terugkeren naar Marokko zou in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, zo concludeert zij.

Met uitzondering van de verwijzing naar het gezin van de referentiepersoon, met betrekking tot hetwelke hiervoor al werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van een afhankelijkheidsband, vergenoegt verzoekster zich met de verwijzing naar loutere beweringen zonder meer. Zij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft zodat de vaststelling in de bestreden beslissing dat van haar mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en diens gezin, onverminderd overeind blijft.

Een schending van verzoeksters privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet, waardoor verzoekster haar belang niet aantoont bij haar kritiek dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij, mocht zij zijn gehoord, elementen had kunnen bijbrengen in het licht van artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Zij toont op dit vlak dan ook haar belang niet aan bij een schending van het hoorrecht.

Verzoekster voert in dat verband verder aan dat door haar niet te horen, geen grondig onderzoek is gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat zij bij terugkeer onderworpen zal worden aan een onmenselijk of vernederende behandeling, minstens een reëel risico hiertoe loopt, aangezien het islamitisch geloof van verzoekster en haar familie er toe zal leiden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst verstoten zal worden door haar familie en dit omwille van het niet slagen van haar huwelijk in Marokko. Zij betoogt dat de verwerende partij naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging op de hoogte was van het feit dat zij uit de echt scheidde in Marokko en net daardoor steun vond bij haar zus en de referentiepersoon in België. Zij is van mening dat de verwerende partij bijgevolg verzoekster omtrent een eventuele wijziging aangaande dit element, in positieve dan wel negatieve zin, verder moest horen bij het nemen van het bevel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog aangaande haar vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling door het "niet geslaagde huwelijk" en de "verstoting door haar familie in Marokko", neerkomt op blote beweringen die zij geenszins staft met een begin van bewijs. Verzoekster maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk en toont dus evenmin aan dat, mocht zij hierover bijkomend zijn gehoord, dit tot een ander besluitvormingsproces had kunnen leiden.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, blijft zij in gebreke om deze vermeende schendingen uiteen te zetten, waardoor deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, betoogt verzoekster zich enkel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en stelt zij het volgende:

"de beslissing is zonder voorwerp"

Zoals blijkt uit de feitenconstellatie werd bij beslissing dd. 24.05.24, aan verzoekster betekend op 27.05.2024, beslist tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (zijnde de eerste bestreden beslissing) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zijnde de tweede bestreden beslissing).

Beide beslissingen zaten vervat onder de vorm van een bijlage 20.

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van artikel 47/1, 2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient dit tevens vernietigd te worden.

Het middel is ernstig.”

2.2.2. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden overeind blijft, is verzoeksters betoog dat het bevel door de vernietiging van deze beslissing ook vernietigd dient te worden, niet dienstig.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS